

CHƯƠNG 1972 - 1973:

BƯỚM ĐÊM – NGƯỜI CHẾT – GIÓ LỚN... NHỮNG CHUYỆN LẠ CỦA NĂM 1972 - 1973.

Tôi viết 1972-1973 cũng bởi tôi không nhớ chính xác đó là năm nào. Lúc ấy tôi lên 8, 9 tuổi, trong nhà thì có Ba, Mẹ, Ngoại, anh Ba (*hơn tôi 2 tuổi*), các em thì có Trung, Thi và Tiến (*Tiến thì khoảng 1 tuổi*), còn có bà Út là bà con bên Mẹ, bà khoảng 60 thì phải và bị cụt 1 cánh tay, có chị Mạnh con nuôi của Ba khoảng mười mấy tuổi, và 1, 2 chị người làm tuổi đã trưởng thành cũng là bà con của bà ngoại ở dưới quê Cần Thơ lên giúp việc và có chị Ngọc, khoảng 12, 13 tuổi gì đó.

Chị Ngọc là người trong xóm, gia đình chị rất nghèo có rất nhiều con và chị là con cả. Vì gia đình nghèo quá, không đủ ăn nên mẹ và ngoại đã nhận cho chị vào ở trong nhà làm những việc vặt vãnh để có tiền nuôi gia đình. Cha Mẹ và ngoại tôi rất thương chị ấy và tôi nhớ, tôi cũng thương chị ấy.

Tôi nhớ một đêm, ngồi dưới bếp xem chị Mạnh và chị Ngọc giặt đồ, lúc ấy có con bướm đêm (*con Ngài – Moth*) màu nâu cứ bay lảng vảng nơi 2 chị. Chị Mạnh nói với tôi:

- Nhon có để ý con bướm đó cứ lẩn quẩn bên con Ngọc không? (*Ở nhà, tên tôi là Nhon*)

Do chị Mạnh nói nên tôi mới để ý. Chị còn nói thêm “đó là hồn ma đi theo con Ngọc”. Giặt đồ xong thì chị Ngọc lên lầu, con bướm bay theo lên và khi chị vào phòng thì con bướm ấy đậu ngay trước cửa. Vì là cửa lưới nên con bướm ấy cứ đậu hoài nơi đó một hồi thì em tôi, Trung đuổi con bướm ấy đi (*lúc ấy Trung khoảng 5, 6 tuổi*).

Con bướm (moth) mà tôi gặp có màu và dáng tựa như con bướm trong hình bên.

Hôm sau, cũng vào buổi tối, trời đổ mưa lớn, cả gia đình (*trừ Ba tôi không hiện diện trong nhà*) quây quần nhau xem TV. Cả nhà tụ nhau trong căn phòng của Đức Ngài bây giờ để xem cải lương (*lúc ấy chưa phải là phòng của ba mẹ tôi*). Tự dưng chị Ngọc lại đi lấy nón lá và chổi chà để ra ban công (*balcony*) trước phòng. Ai cũng hỏi chỉ đi đâu tại sao không ngồi coi cải lương? Chị nói chị ra trước ban công để quét mưa, sợ lá làm nghẹt nước... Chị vừa ra ngoài chưa đầy 2, 3 phút, cả nhà nghe tiếng chị hét lên. Mọi người lật đật chạy ra, tôi nhớ, tôi là người đầu tiên chạy ra ngoài (*vì tôi là người mở cửa*), chạy kể tôi là bà ngoại, rồi mẹ, rồi anh tôi và gần như tất cả những người đàn bà trong nhà đều chạy ra, vừa ra khỏi cửa, tôi thấy chị nằm im dưới đất. Tôi, bà ngoại, mẹ, anh Ba... vừa định đỡ chị dậy thì bỗng trời nổi 1 tiếng sấm thật lớn, ánh sáng chói lòa, một luồng gió thật mạnh thổi tạt tất cả mọi người té bật ngược vào nhà. Lúc ấy đèn điện trong nhà tắt hết, mọi người hoảng sợ, cuống cuồng...

Tội nghiệp bà Út, đã già, lại cụt tay nhưng bà đã bế 3 đứa nhỏ: Trung, Thi, Tiến bỏ chạy ra khỏi nhà.

Thật may, vừa lúc đó có xe jeep quân đội của Trung Tá Nguyễn Ngọc Liên, ông đến thăm vì là người quen với gia đình và nhà ông ở gần nhà tôi, ngay trong khu Cư Xá Đô Thành. Thấy mọi người đang hoảng loạn, nháo nhào, ông và người lính tài xế của ông chạy vào nhà. Họ là quân nhân, nên phản ứng của họ rất lẹ làng, có lẽ đã hiểu ra việc gì đã xảy ra, người lính tài xế lấy liền ống nhựa dùng để hút xăng trên xe jeep ném vào nơi chị Ngọc đang nằm để kéo xác của chị ra khỏi ban công...

Thì ra đường dây điện cao thế đi ngang trên nhà đã bị đứt và chị đã đập lên trên nền đất lúc đó tràn ngập nước.

Sau đó thì mẹ của chị Ngọc hay tin con mình đã chết, bà nằm khóc lặn lộn... một hồi sau, cả nhà “hoàn hồn” mới phát hiện ra thiếu mất 3 đứa nhỏ, cả nhà túa đi tìm vì sợ mấy đứa nhỏ giẫm đạp điện ở 1 góc nào đó. Cuối cùng thì tìm được Trung và Tiến, còn Thi thì bị rơi rớt ở đâu đó. Cả nhà chạy tìm nó, ai cũng lo sợ gọi “Thi ơi! Thi ơi!” toáng cả lên,... cuối cùng thì tôi tìm được nó, nó ngồi một mình trong 1 góc tối, 2 tay bịt lấy mắt...

Dần dần thì mọi chuyện trở lại bình thường nhưng trong tôi vẫn còn vương hoài hình ảnh của ngày tháng đó. Tận ngày nay, tôi vẫn còn nhớ rõ mồn một hình ảnh của chị Ngọc đầu thời gian đã hơn 40 năm qua đồng thời rất nhiều, rất nhiều những thắc mắc cứ đi theo mình mà tôi tiếc là sau này học đạo, tôi cũng chưa từng hỏi Đức Ngài về những sự kiện xưa. Tại sao lại có con bướm đêm ấy, mà cũng lạ, từ sự kiện đó, tôi đã để ý hầu như đám tang nào cũng có 1 con bướm đêm bay chập chờn, bay chung quanh thân nhân của người mất, bay đậu nơi bàn vong,... Vào thời gian tôi chưa hiểu đạo, tôi có hỏi các Chư Vị, tại sao các phần vong ấy lại biểu hiện qua con bướm? (*Chưa hiểu đạo nhưng thấy âm phần là bầm sinh của tôi*).

Các Chư Vị cho tôi biết vì tần số của người mới mất bằng với tần số của loài bướm ấy nên thường nương vào loài bướm đó để hiện diện với cõi phàm, người phàm... Câu trả lời cũng chưa thỏa đáng lắm, có lẽ sau bài viết này tôi sẽ nghiên cứu về nó. Có lẽ, có lẽ thôi vì bài vở cần viết, cần biên khảo còn đang ngập đầu nên không hiểu có còn nổi thời gian để nghiên cứu và viết về những thứ không cần thiết nhưng đầy thắc mắc này không? Hy vọng là có và có được câu trả lời thỏa đáng để cho vào Tự Điển Bách Khoa.

Một cơn gió lớn cũng là một ghi nhận lớn của tôi. Nếu lúc đó không có cơn gió đủ mạnh để thổi bật mọi người té ngược trở lại thì chắc tất cả cũng đã chết theo vì điện giật. Vì lúc ấy, không một ai biết chị Ngọc đang đạp lên và đang nằm trên dây điện cao thế cả. Nhưng cơn gió này không là một thắc mắc vì tôi biết có Thiêng Liêng hộ trì.

Ghi chú 1:

- Cựu Trung Tá Nguyễn Ngọc Liên sau này định cư ở Tiểu bang Texas, sau dời về Nevada.

- Chị Mạnh nguyên quán ở Gò Dầu, lúc nhỏ nhà nghèo, đi chăn trâu cho người, Ba tôi mới nhận làm con nuôi và đem về Saigon. Sau năm 1975, chị Mạnh lập gia đình, chồng của chị là Trưởng Công An ở Long An.

Ghi chú 2: *Sau khi dạy các em nhỏ: Châu Châu và Mimi về đời sống tiết kiệm. Tiết kiệm khác với hà tiện, đời sống của tôi rất tiết kiệm, tôi gần như không dám xài 1 cái gì cho mình cả, nhưng dùng cho Pháp Đạo, hay cứu trợ cho người khác thì tôi*

thường dùng đến cạn túi và cũng không quan tâm là mình đã dùng sạch tiền. Tôi đã kể cho các em về đời sống của chính tôi, thiếu, đói,... có những món đồ mà mình ném đi thì phải nhớ trên đời thực sự có người đói. Phải hiểu và thấu suốt điều đó hơn là để bản thân mình trải qua rồi thấu triệt thì lúc ấy sẽ đau đớn vô cùng.

Trên đời này có vô vàn người đói khổ, mình phá của thì sớm muộn gì mình cũng phải trả cái giá đó! Không tin thì cứ xem, đời sống của chính mình sẽ là câu trả lời.

Rồi tôi kể cho các em nghe đời sống của những năm đầu sau năm 1975, lúc ấy, muốn có 1 miếng thịt cỡ vài trăm gram thì cũng lén mua và giấu. Mua từ dưới quê rồi lặn trong người để đi qua những trạm xét... rồi quần áo cũng không có, Mẹ của Thầy đã dùng những áo đầm của mình, may là mode của thời xưa, áo đầm được xếp li nhiều nên khi tháo ra thì có được nhiều vải rồi dùng vải ấy để may thêm quần áo trong nhà. Có lần một vị đệ tử trong đạo hỏi Thầy “quần áo của Nhơn ở đâu?” Thầy đã chỉ cho chị đó cái tủ đựng quần áo của Thầy, nhờ vậy mà Tết năm đó, chị đã mua cho anh em trong nhà mỗi đứa 1 cái áo thun. Chị ấy tên là Ngọc, Nguyễn Kim Ngọc, nhờ kể về chị ấy mà Thầy nhớ đến tên của một chị Ngọc khác, chị Ngọc đã bị chết vì điện giật. Thế nên, hôm nay, Thầy phải viết lại sự kiện này.

Viết xong vào ngày 2 tháng 3 năm 2014.